

[Indenrigsministeren.]

rejst efter denne Lovs Gennemførelse, den har et billigt Krav paa, at man imødekommer Ønsket om en Undersøgelse af disse Sager, før Hovedsagen afgøres, for derigennem at stilles lige med de Kommuner, overfor hvilke saadanne Krav rejses i Fremtiden.

Man vil deraf se, at det ikke her er Meningen under nogen Form at etablere en Forhalingstaktik, det er ikke Meningen paa nærværende Tidspunkt at føje nye Led ind i Behandlingen af Indlemmelses-sager; men vedtages denne Udformning af Ændringen, saa vil der, hvis saadanne Spørgsmaal rejses, og hvis de findes velbegrundede, deri for Administrationen og Ministeren ligge en Tilskyndelse til at tage Spørgsmaalene op til Prøvelse for at stille den Bykommune, der staar for at modtage Indlemmelse i den nærmeste Fremtid, lige med dem, overfor hvilke saadanne Spørgsmaal kan rejses i den kommende Tid. Men dermed har jeg ikke paa nogen Maade sagt, at Ministeren vil være forpligtet i saa Henseende overfor saadanne Spørgsmaal. Skønnes de af Ministeren at være ubegrundede, da forpligter Lovgivningen, som den her er udformet, ham ikke, idet denne tager Sigte paa Fremtiden og i og for sig ikke paa Nutiden.

Ordføreren (Johannes Jensen): Jeg vil gerne gøre et Par Bemærkninger overfor det ærede 6te Medlem for 4de Kreds (H. P. Johansen). Det ærede Medlem argumenterede mod Flertallet navnlig ud fra den Betragtning, at det skulde være at trække for store Veksler paa Vælgerens Taalmodighed, naar man i et Forhold som dette, hvorom der for to Aar siden er foretaget en Afstemning, krævede en ny Afstemning. Jeg vil da blot gøre opmærksom paa, at det jo er to Aar siden, den forrige Afstemning blev foretaget, og naar dette Lovforslag gennemføres, sker der saadanne Ændringer i det skattemæssige Forhold i det Distrikt, der skal indlemmes, at der forekommer mig at være al mulig Grund til i alt Fald at aabne Adgang til, at en ny Afstemning kan finde Sted. Jeg forstaar heller ikke, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kan være saa bange for nye Afstemninger i saadanne Forhold, da jeg ellers har den Opfattelse, at det Parti, det ærede Medlem tilhører, gerne ser saa mange Valg og saa mange Afstemninger som muligt. Jeg synes derfor, at den Holdning, Partiet indtager til dette Spørgsmaal, er noget i Strid med den Opfattelse,

det i al Almindelighed har om Afstemninger. Endelig skuffede det mig noget, at det ærede Medlem ikke yderligere vilde motivere den Modstand mod det oprindelige Lovforslag, som han var inde paa ved første Behandling, idet den Motivering, der den Gang blev fremsat af det ærede Medlem, ikke var ret holdbar. Det forekommer mig, at naar man i den gældende Lov har en Bestemmelse om, at der kan ske en gradvis Opgang i Skatterne i saadanne Tilfælde, hvor Beboerne i Indlemmelsesdistriktet har lavere Skatter end i Købstaden, saa maa dertil svare en Bestemmelse om, at hvor Skatterne i Landdistriktet, Skatterne til Amtskommune og til Sognekommune, er højere end i Købstaden, kan der ske en gradvis Nedgang i Skatterne.

Jeg vil dernæst gerne sige til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Hedegaard), at vi har jo indenfor Udvalgets Flertal været enige om Affattelsen af Ændringerne, og hvad navnlig Ændring Nr. 1 til § 1 angaar, har det ærede Medlem jo nu haft Lejlighed til at fastslaa den Opfattelse, som ogsaa er rigtig, at det ikke er Kommissionen, der træffer Hovedafgørelsen med Hensyn til Indlemmelsen, men at det er Ministeren. Denne Opfattelse er paa det ærede Medlems Foranledning blevet fremhævet i Betænkningen, idet det der udtrykkelig hedder, at andre Indlemmelses-spørgsmaal, som har Interesse for Købstaden, tages op til samtidig Behandling og bliver overvejet af Indenrigsministeren — der staar udtrykkeligt „Indenrigsministeren“ —, inden denne træffer endelig Afgørelse.

Skønt ingen har spurgt mig om min Mening angaaende Forstaaelsen af Ændringen under Nr. 1 til § 1 i Loven, vil jeg gerne have Lov til, da jeg nu alligevel i Øjeblikket staar som Repræsentant for Flertallet, at sige, at ligesom der indenfor Flertallet har været Enighed om selve Affattelsen, saaledes maatte jeg ogsaa formene — og saaledes formener jeg fremdeles —, at der blandt Flertallet er Enighed om, at den paagældende Bestemmelse ikke er indført til Ugunst for St. Hans Landsogn, ikke er indført for at forhindre, at St. Hans Landsogn kan komme til at tilhøre Odense. Jeg tror ikke, at der har været noget Ønske fra Flertallets Side om at forhindre dette. Denne Sammenslutning vil rimeligvis komme. Jeg vil ikke sige, at der ikke er nogen, som kan forhindre den, men jeg tror ikke, der er nogen her paa Rigsdagen, som har til Hensigt at